

ogsaa er et ganske simpelt Leiemaal, saa maae vi dog huske paa, at den Lov, som er given om Domainebøndergodset her i Danmark, ogsaa udstrækker sig til det aldeles simple Leiemaal, at man har givet disse Leiere den samme Ret til at erhverve Eiendom og de samme billige Bilskaar, som man har givet Færøerne; — skulde ikke noget Lignende med Rette anvendes paa Færøerne? Jeg troer, at, hvis vi gaae ind paa denne Lov, saa staae vi i Begreb med at komme ind paa en Disposition over det Gods, Staten har paa Færøerne, som vi aldeles ikke bør indlade os paa, for der paa Færøerne er en folkelig Autoritet (Hør!), der kan give os den fornødne Veiledning i den Retning; thi det maa eengang for alle staae fast, og det maa Ministeriet vide, at vi, som sidde her, valgte af Folket, ikke troe, at en Embedsmands Erklæring, hvad enten han er Amtmand eller ikke, er et tilstrækkeligt Document for os at bygge paa. Vi forlange andre Garantier, og dem see vi i folkelige Autoriteters Medvirkning. Ministeriet har budt os flere Sager her, hvor disse Amtmands-Erklæringer fra Færøerne ere blevne anseete for ganske afgjørende, og det uagtet det med Lethed lod sig paavise, at der vare flige Feil i dem, at vi, som ikke kjendte mere til Forholdene paa Færøerne, maatte sige, at de vare skrevne hen i Beiret. Det har saaledes t. Ex. været Tilfældet med de Erklæringer, der fremkom i Loven om Rigsdagsvalg for Færøerne. Jeg troer derfor, at vi aldeles ikke bør lade denne Sag gaae videre, men bør vente, til det dog engang bliver befundet betimeligt, at der udkommer en Communallov for Færøerne, hvorved vi saa kunne faae den fornødne Veiledning. Regjeringen har Materialerne dertil; den har indkaldt en Folkforsamling paa Færøerne, maaffee maadelig nok, men dog en folkelig Autoritet, til at overveie Udkastet; den har havt Udkastet liggende længe, men den gjør Intet derved. Lad os sige, at vi hellere ikke ville gjøre Noget ved Sager af denne Natur, før Regjeringen bestemmer sig til at tage Communal sagen i sin Haand, og derved søger at danne et folkeligt Lavthing paa Færøerne.

B. Christensen: Naar den ærede Rigsdagsmand for Roeskilde (Rosenørn) har meent,

at vi passende kunde lade Sagen gaae videre, og da lade vore Tvivlsmaal undersøge og opløse ved Hjælp af en Comitee, da maa jeg tilstaae, at jeg troer, at dette Raad i dette Tilfælde slet ikke vilde kunne hjælpe; thi det er, som den ærede sidste Taler har yttret, netop ikke ringe Mistvivl, ifølge hvad der har foreligget os her, til de Embedsmands Indberetninger, vi have fra Færøerne, der gjør, at det forekommer mig, at denne Sag ikke bør afgjøres, for den er bleven belyst af en folkelig Autoritet paa Færøerne selv, og jeg seer ikke, at vi kunne faae andre og yderligere Oplysninger, end i det Høieste flige Amtmands Erklæringer. Jeg vedbliver derfor mit Forrige, at jeg allerede paa dette Trin agter at stemme mod denne Lov; jeg gjør det saameget roligere, som jeg veed, at jeg derved stikker mod at gjøre Uret, medens der, dersom det senere maatte vise sig, at der Intet var til Hinder for Dens Realisation, da blot vil være Spørgsmaal om en Smule Tab for den kongelige Kasse. Dette Tab kan og bør ikke komme i Betragtning mod det aldeles Utilbørlige, der efter min Overbeviisning vilde ligge i at sælge en Eiendom, uden Hensyn til hidtilværende Besidderes sandsynlige Ret.

Krieger: Jeg troer dog, at det vilde være aldeles utilbørligt, om Thinget paa nærværende Standpunkt af Sagens Behandling forkastede Lovforslaget (Hør! Hør!), og jeg skulde virkelig heller ikke troe, at Thinget efter de Dittringer, som ere fremkomne, deels fra den nuværende Indenrigsminister, deels fra den forhenværende Indenrigsminister og deels endelig fra den ærede Rigsdagsmand for Holsteb Amts 2den Valgfreds (Tscherning), vil bestemme sig dertil. Jeg troer tværtimod, at Thinget med fuldkommen Rolighed vil lade denne Sag gaae videre, hvorefter jeg vil være aldeles villig til at stemme for Nedfattelsen af et Udvalg, som noiere undersøger Sagen. Jeg maa tilstaae, at naar jeg overveier de Grunde, som ere ansøgte mod Lovforslagets videre Fremme, forekomme de mig at være saa lette, at jeg næsten ikke kan kalde dem Grunde. Jeg har vel bemærket, at man har benyttet Leiligheden — og derimod har jeg Intet at indvende — til at udtale sin Tvivl om Paalideligheden